

Hoofdstuk 1

Rayford Steele moest toegeven dat de eerste keer dat hij een beer en later een luipaard in het openbaar zag rondlopen, hij de neiging had om afstand te bewaren, geen angst te tonen, geen plotselinge bewegingen te maken. Maar toen hij zag hoe de beer en het luipaard samen in een boom klommen om bladeren en takken te eten, voelde hij zich aangemoedigd om Gods belofte te geloven. Niet alleen hij was vegetariër geworden, maar alle vroegere vleeseters.

Rayford liep stilletjes naar de stam van de boom en keek toe hoe de dieren dartelden en aten. En toen er een tak viel, proefde hij de bladeren. Zelf hield hij meer van fruit en groenten, maar hij begreep wel wat de dieren hier lekker aan vonden. Hij vertrouwde erop dat Christus hem zou kalmeren toen het grote luipaard naar beneden sprong en spinnend kopjes gaf tegen zijn been.

De beer negeerde hem en strekte zich uit naast het luipaard. Hoezo een heel nieuwe wereld...

Rayford concludeerde dat de zon feller scheen, maar niet heter was, omdat Tsion Ben-Juda leerde dat zijn licht versterkt werd door de altijd aanwezige luister van Jezus. Met een eenvoudig apparaat in de openlucht concentreerde Rayford het licht door een vergrootglas en verhitte de groenten die hij met Irene en Raymie had verzameld voor een speciaal feestmaal. Irene had boter gemaakt van melk die ze bij een koe had gehaald, dus toen iedereen er was, werden ze ontvangen met stomende bergen verse groenten, gesmoord in boter.

En toen ze hun buik vol hadden, gingen ze naar buiten om Irene's verhaal te horen over de bruiloftsmaaltijd van het Lam.

Net als iedereen fascineerde het Cameron Williams wat er allemaal was gebeurd en wat er nog ging komen. Als late martelaar had hij natuurlijk maar heel weinig tijd in de hemel doorgebracht – net lang genoeg om herenigd te worden met zijn vrouw Chloë, en zich erop te verheugen hun zoon op aarde terug te zien bij de Glorieuze Wederkomst. Nu keek hij vol verwachting uit naar het diner waar zijn schoonmoeder een nieuw verhaal over Jezus zou vertellen.

Nu noemde niemand Cameron meer Buck, want hier was niets meer om tegen te bokken. En het vreemde aan de relatie van Cameron en Chloë was dat ze nog steeds van elkaar hielden, maar niet meer op een romantische manier. Het hele verlangen van hun hart was gericht op de persoon van Jezus en Hem tot in eeuwigheid te aanbidden. In het duizendjarig rijk zouden ze samen met Kenny leven en werken en hem grootbrengen, maar omdat er niet getrouwd zou worden of ten huwelijk gegeven, was hun relatie geheel platonisch.

‘Het is bizar,’ zei Chloë tegen Cameron. ‘Ik hou nog steeds van je en ik bewonder en respecteer je, en ik wil graag dicht bij je zijn, maar het is alsof ik een of ander medicijn heb geslikt dat me heeft genezen van allerlei andere afleidende gevoelens.’

‘En op de een of andere manier ben ik daar niet door beledigd,’ zei Cameron. ‘Voel jij je beledigd dat ik hetzelfde voor jou voel?’

Ze schudde haar hoofd. Net als bij hem was haar geest gericht op Jezus en op wat Hij voor de rest van de tijd en de eeuwigheid voor hen in petto had.

‘Besef je wel, Chlo, dat we Kenny nog steeds moeten opvoeden in de vreze van God, en zorgen dat hij voor Christus kiest?’

Alleen ware gelovigen en onschuldigen hadden de Verdrukking en het oordeel van de schapen en de bokken over-

leefd om in het koninkrijk te komen. ‘Hoeveel kinderen van de Verdrukking moeten er wel niet zijn,’ zei Chloë, ‘die nog steeds moeten kiezen om voor Christus te leven en niet voor zichzelf?’

‘Het zijn er veel, denk ik,’ zei Cameron.

‘God heeft me ingegeven dat Kenny maar één van de vele kinderen onder onze hoede zal zijn.’

‘Mij ook, Chloë. Dat vind ik verbijsterend.’

Het werd hun duidelijk dat God hun beiden had laten zien dat Hij hen wilde belonen voor het geven van hun leven en daardoor in feite voor een tijd hun zoon te verliezen. Ze zouden ‘honderdvoudig’ meer kinderen krijgen om lief te hebben. Cameron had geen idee waar die kinderen vandaan zouden komen, maar zijn oude mentor Tsion Ben-Juda wees hem erop dat ‘honderdvoudig’ in de Schrift zeer waarschijnlijk veel meer betekende dan honderd.

‘Je moet er niet aan denken wat een puinhoop ongelovigen zouden kunnen aanrichten in deze nieuwe wereld. Ik hoop dat God ons de kracht geeft om met hen te doen wat Hij wil.’

‘Dat zal Hij doen, dat weet je.’

Op een ochtend was Cameron Jezus aan het loven met psalmen en gezangen en geestelijke liederen, toen hij merkte dat Kenny niet alleen aan het spelen was. Een stuk of zes andere kinderen – allemaal onder de zeven jaar natuurlijk, want de jongelui die leefden op het moment van de Opname waren opgenomen en bij de Glorieuze Wederkomst teruggekomen als volwassenen – waren naar hem toe gekomen en ze maakten kennis met elkaar.

In een flits kreeg Cameron een ingeving om deze groep Verdrukkingskinderen te noemen, en hoe negatief dat ook klonk, het stoorde hem niet. Het was gewoon een feit. Dit waren kinderen die geboren waren na de Opname en die in leven waren gebleven om het koninkrijk binnen te gaan. Naarmate de duizend jaar vorderden, zouden er natuurlijk

kinderen geboren worden die ook Verdrukkingskinderen genoemd konden worden, omdat iemand van hun voorouders die overleefd moest hebben.

Toen Cameron naar buiten snelde om de kinderen gedagte te zeggen, was het alsof ze wisten dat hij er aankwam. Meteen hielden ze op met rondrennen en springen en spelen, en gingen in een halve cirkel zitten, vol verwachting naar hem opkijkend.

Ze zijn er klaar voor. En ik?

‘Ik ben Cameron,’ zei hij.

Een jongetje stak zijn hand op. ‘Nou, begin ons maar te vertellen over Jezus. En zij kan ook vertellen.’

Cameron keek om en daar stond Chloë die, aangetrokken door de kinderen, ook naar buiten was gekomen.

‘God, waar moet ik beginnen?’ bad Cameron in stilte.

‘BIJ HET BEGIN,’ zei Jezus tegen hem. ‘WAAR WE ALTIJD BEGINNEN.’

‘Maar deze kinderen kennen toch de basis wel.’

‘BEGIN BIJ *JOUW* BEGIN. ZE KENNEN JE NIET. ZE WETEN ALLEEN DAT ZE MOETEN LUISTEREN. EN BEREID JE VOOR. MORGEN KOMEN ER NOG MEER.’

Cameron ging in het gras zitten en meteen kwamen er twee kinderen op zijn schoot zitten. Andere kinderen leunden tegen Chloë aan.

‘Ik had mijn hele leven al over God en Jezus gehoord,’ begon Cameron, en het trof hem dat ze zo stil zaten te luisteren. De kinderen hingen aan zijn lippen. ‘Maar ik had nooit echt serieus over het geloof nagedacht tot zeven jaar geleden, toen ik midden in de nacht in een vliegtuig zat op weg naar Engeland...’

Hoofdstuk 2

Irene was dolgelukkig dat haar familie en vrienden en vele andere dierbaren en bekenden bij haar waren. En toen ze het niet te bevatten verhaal begon te vertellen van de grootste huwelijksplechtigheid in de annalen van de kosmos, werd ze in haar geest teruggebracht naar de hemel en de bruiloft zelf.

Ze kon de poorten beschrijven van het huis van God, een grote, kathedraalachtige ruimte waar de verlost en alle tijden uitgedost waren in zuiver wit. Het waren al degenen die tussen Pinksteren en de Opname wedergeboren waren.

‘Je moet erbij zijn geweest om het met eigen ogen te zien,’ zei Irene. ‘Die eindeloze menigte. Je voelde de spanning en de opwinding. De bruid van Christus maakte zich klaar om aan de Bruidegom te worden voorgesteld.

God Zelf leidde de plechtigheid en heette iedereen welkom op de bruiloft van het Lam. Toen verscheen Jezus, licht en stralend als de zon, en God de Vader zei: “Christus heeft de kerk liefgehad en Zich voor haar prijsgegeven, om haar te heiligen en te reinigen met water en woorden en om haar in al haar glorie bij Zich te nemen, zonder vlek of rimpel, heilig en zuiver.”

Toen beschreef Irene hoe de Vader een gelijkenis herhaalde die Jezus tijdens zijn leven op aarde had verteld. “Ik, de Koning, heb deze bruiloft gearrangeerd voor Mijn Zoon, in Wie Ik Mijn vreugde vind. Ik stuurde Mijn dienaren erop uit om de bruiloftsgasten uit te nodigen, maar die wilden niet komen. Daarna stuurde Ik andere dienaren op pad met de opdracht: Zeg tegen de genodigden: “Ik heb een feestmaal bereid, Ik heb Mijn stieren en het mestvee laten slachten. Alles staat klaar, kom dus naar de bruiloft!” Maar ze negeerden hen en vertrokken, de een naar zijn akker, de ander naar zijn handel. De

overigen namen Zijn dienaren gevangen en doodden hen. Ik ontstak in woede en stuurde Mijn troepen erop af, Ik liet de moordenaars ombrengen en hun stad in brand steken. Vervolgens zei Ik tegen Mijn dienaren: “Alles staat klaar voor het bruiloftsfeest, maar de gasten waren het niet waard om uitgenodigd te worden. Ga daarom naar de toegangswegen van de stad en nodig voor de bruiloft iedereen uit die je tegenkomt.” De dienaren gingen de straat op en brachten zo veel mogelijk mensen samen, zowel goede als slechte. En de bruiloftszaal vulde zich met gasten voor de maaltijd. Wie oren heeft, die hore.”

Jezus' gelijkenis van het bruiloftsmaal was een profetie geweest voor deze gebeurtenis. De bruiloftszaal liep vol met goede en slechte mensen, omdat niemand rechtvaardig was, zelfs niet één. De aanwezigen waren niet volmaakt, maar ze waren vergeven, net als de bruid zelf.

Irene vervolgde: ‘Jezus breidde Zijn armen uit alsof Hij de reusachtige menigte wilde omhelzen die Zijn bruid was, en God zei: “De Bruidegom heeft jullie liefgehad met een eeuwigdurende liefde, hoewel jullie onwaardig en opstandig en ongehoorzaam waren. Hij heeft jullie vrijgekocht door Zijn huis te verlaten, alleen om door Zijn eigen volk te worden afgewezen, en Hij heeft Zijn leven voor jullie afgelegd. Hij is teruggekomen om hier voor jullie een plaats klaar te maken, zodat jullie kunnen zijn waar Hij is. En Hij heeft Zijn Geest achtergelaten, om jullie te onderwijzen en te beschermen en jullie klaar te maken voor deze dag.

De oprechtheid van jullie geloof, dat kostbaarder is dan vergankelijk goud, is beproefd door het vuur, en het loofde en prees bij de openbaring van Jezus Christus, Die jullie liefhadden voordat jullie Hem hadden gezien. Maar jullie geloofden in Hem en jullie voelden een onuitsprekelijke, hemelse vreugde, en ontvingen het einddoel van jullie geloof:

jullie redding. Van nu af aan en voor altijd zijn jullie en de Bruidegom één.”

Rayford wenste dat hij erbij was geweest om te horen hoe de heiligen en de engelen God loofden. Wat verlangde hij naar die dag, over duizend jaar, als hij eindelijk alle wonderen van de hemel zou ervaren.

‘En het feest, Irene?’ vroeg hij. ‘Hoe was dat?’

‘O, joh,’ zei Irene, ‘dat moet nog komen. Het feest zal aan het einde van deze vijfenzeventig dagen het duizendjarig rijk inluiden. Want er zijn mensen voor dat feest uitgenodigd die niet in de hemel bij de bruiloft zelf zijn geweest.’

Toen de interval tussen de Glorieuze Wederkomst en het duizendjarig rijk dertig dagen geduurd had, zei Tsion dat ze iets dramatisch konden verwachten.

‘Dramatischer dan wat we tot nu toe hebben gezien?’ vroeg Irene.

‘Dat hangt ervan af hoe je het bekijkt,’ zei Tsion. ‘Maar ik had vandaag bij het opstaan verwacht een heel ander landschap aan de horizon te zien, maar nee, hoor.’

‘Waar de Antichrist de tempel heeft ontheiligd?’ vroeg Cameron.

Tsion knikte. ‘De profetieën zijn duidelijk. In Daniel 12:11 staat: “En vanaf het moment dat het dagelijks offer wordt afgeschafte en een verwoesting brengend afgodsbeeld is opgericht, zullen er twaalfhonderdnegentig dagen verstrijken. Gelukkig is de mens die blijft wachten en dertienhonderdvijfendertig dagen bereikt.” En dat is vandaag, jongens.’

Rayford schrok toen laat in de middag de lucht zwart werd en het begon te onweren. Hij voelde zich gedrongen om

naar buiten te gaan en zag tot zijn verrassing dat iedereen op dat idee was gekomen. Natuurfenomenen waren gewoon niet zo angstaanjagend meer als vroeger, en op basis van de leer van Tsion was Rayford ervan overtuigd dat dit niet natuurlijk was. Dit was een handeling van de almachtige God.

Toen de vuurshow ieders aandacht in beslag nam, schoot er een reusachtige bliksemschicht uit de hemel en vaagde de tempel weg. Er bleef geen stofje over, er vlogen geen brokstukken rond en er was geen brand. Waar eens de tempel had gestaan, rolde de zwarte hemel weg en de lucht werd blauw en aan de horizon was niets te zien.

Tegen de tijd dat Rayford voor het eerst op bezoek ging in wat Cameron en Chloë het Centrum voor Evangelisatie aan Verdrukkingskinderen hadden genoemd, krioelde het in hun tijdelijke tehuis van kinderen – meer dan tweehonderd. En ze waren dol op Cameron en Chloë!

‘Wat een beloning, hè pap?’ zei Chloë. ‘We hebben het een poosje zonder Kenny moeten stellen, maar nu hebben we meer liefhebbende kinderen dan we aan kunnen. We moeten een gebouw voor ze hebben.’

‘De Heer is jullie voor geweest,’ zei Rayford. ‘Hij heeft de bouw allang op mijn agenda gezet.’

Terwijl in de vijfenveertig dagen daarna de vernieuwde aarde op spectaculaire wijze vorm kreeg, werd Rayford nieuwsgierig naar de komende opening van de nieuwe tempel. Aan alweer een feestmaal van verse vruchten en dampende groenten in botersaus, besprak hij dit met Chaim en Tsion en Irene en enkele anderen. ‘Zal Jezus het allemaal uitlegen?’ vroeg Rayford.

Chaim en Tsion knikten. ‘Je moet het zo zien, dat Jezus Zelf *de* regering is, Rayford,’ zei Tsion. ‘Hij zal vorsten en bestuurders aanstellen onder Zijn gezag, maar het is duidelijk dat alles en iedereen verantwoording aan Hem moet afleggen. Alle munitie die ergens op aarde nog over is, zal worden ontmanteld en geëlimineerd. De tempel zal vol priesters zijn, en de landen zullen worden opgeroepen om daar te aanbid- den en te offeren.’

‘Maar je hebt me toch geleerd dat Jezus het offerlam was dat de offers overbodig heeft gemaakt? Waar hebben we dan een tempel voor nodig, als offeren niet meer nodig is, nu Jezus hier is en de leiding heeft?’

Ineens klonk er een lange, luide stoot op een ramshoorn, en iedereen aan tafel stond als één man op en snelde naar buiten.

‘Zo meteen krijg je antwoord van het ultieme gezag,’ zei Chaim hollend.

Net als op de dag van het oordeel over de schapen en de bokken, merkte Rayford dat de anderen instinctief wisten dat ze opgeroepen werden om zich te verzamelen. Ze wisten door wie en ze wisten waar. Ze waren gewoon verplicht om te gaan.

Uit de hele streek stroomden de mensen uit hun wonin- gen. Velen kwamen met de auto, anderen gingen lopend naar het terrein van de nieuwe tempel. Rayford liep in de rich- ting van de dertig kilometer lange gebaande weg om Jezus’ scheppingskunst in zich op te nemen. Zo ver hij kon kijken, verlangden blijde mensen gretig om Jezus te zien – en Zijn nieuwste project.

De vijfenzeventig dagen sinds het oordeel van de schapen en de bokken waren zo voorbijgevlogen dat Rayford zich verwonderde over Gods tijdhuishouding. Het was niet zo dat nu, hier op aarde, duizend jaar was als een dag en een dag als duizend jaar. Maar dat gold duidelijk wel voor God.

Paden en wandelwegen die nog maar een paar dagen gele- den zanderig en stoffig en verlaten waren geweest, waren nu

vol welig tierend groen. Er dartelden dieren in alle soorten en maten. Lachende kinderen renden rond.

‘Wat ruikt het hier lekker!’ zei Rayford.

Chaim wees naar de bergen en heuvels in de verte. ‘Het ruikt zoals het eruitziet,’ zei hij.

‘Hebben we tijd voor een omweg?’ vroeg Rayford.

Ze verlieten de route naar de gebaande weg en veel mensen volgden hen naar de heuvels, waar beken stroomden van zuiver witte melk. Rayford, die zijn bord maar half leeg had gehad, knielde neer en vormde van zijn beide handen een kommetje in de witte stroom. De ijskoude melk streelde zijn smaakpapillen als nectar.

Hij spoelde zijn handen af in het zuivere bronwater van een stroompje in de buurt. ‘Maar het is geen melk wat ik ruik,’ zei hij tegen Chaim. ‘Ik ruik wijn.’

Weer wees Chaim, dit keer langs de nieuwe heuvels naar de rotsige hoogten om de stad. Daar stroomden van de bergen dieppaarse kanalen, die onderaan grote, mooie plassen vormden. ‘Het is toch niet te geloven, Chaim?’ zei Rayford.

De oude man staarde voor zich uit en citeerde: “In die tijd zal de wijn van de bergen druipen en de melk van de heuvels vloeien; alle waterstromen van Juda zullen bruisen.”

Rayford deed zijn ogen dicht en hief zijn handen naar de tempel, die straalde in de zon op de uitgestrekte, verhoogde vlakte. ‘Halleluja!’ schreeuwde hij. ‘We *leven* in de Bijbel!’

Chaim en hij keerden terug naar de route die hen naar de gebaande weg zou brengen en overal om hen heen riepen de mensen: ‘Gezegend Hij die komt in de naam van de Heer! De Heer zal een schuilplaats zijn voor Zijn volk, en de kracht van de kinderen van Israël!’

Toen Rayford eindelijk de noordkant van de gebaande weg had bereikt, stonden de miljoenen mensen die over het plaveisel stroomden om de schijnbaar eindeloze tempel te omringen, honderd meter ervoor stil om het allemaal in zich op te nemen. Jezus de Christus had geen geluidsapparatuur

nodig om Zich verstaanbaar te maken. Zijn stem was als het geluid van vele wateren, en Rayford kon alleen maar met zijn armen uitgestrekt naar Jezus blijven staan. Hoewel de Heer kilometers ver weg moest zijn, zag Rayford Hem duidelijk en de aarde straalde van Zijn luister.

‘Jullie zullen zien dat Ik de Heer, jullie God, woon op de Sion, Mijn heilige berg. Jeruzalem zal een heilige stad zijn, vreemden zullen er niet meer binnengaan. Nooit gaat Juda ten onder en Jeruzalem blijft voor altijd bewoond. Want Ik, jullie Heer, woon in Sion. De berg met Mijn tempel staat nu rotsvast, verheven boven de heuvels.’

Rayford kon zijn ogen niet van Jezus afhouden, maar de schoonheid van wat Hij had geschapen overweldigde hem. Het land werd gesierd door cipressen, naast dennen en palmen.

Jezus zei: ‘Dit alles is om Mijn heiligdom luister bij te zetten. Zo eer Ik de plaats waar Mijn voeten rusten. Kom, en zie wat Ik heb gemaakt.’

Zuiver witte marmeren muren strekten zich uit zo ver het oog kon zien, en toch voelde Rayford geen aandrang om in beweging te komen. Niemand trouwens. Ineens wist hij wat de profeten bedoelden als ze zoiets zeiden als ‘ik werd gegrepen door de hand van de Heer en Hij voerde me mee’.

Zoals eens de profeet Ezechiël was meegevoerd door de Geest en in een visioen de nieuwe tempel had bekeken, zo werd Rayford nu meegevoerd naar de top van een nabije berg, vanwaar hij uitkeek naar het zuiden en het hele bouwwerk kon zien. Het leek wel een stad op zichzelf.

Jezus zei: ‘Kijk nauwkeurig toe, luister aandachtig en let goed op bij alles wat Ik je zal laten zien.’

Vanaf zijn uitkijkplaats zag Rayford de muur die helemaal om de tempel heen liep, en die even breed was als hoog. De oostpoort lag boven aan een trap die even breed was als de muur. Alle wachtvertrekken waren even hoog en even breed, net als de voorhal aan de poort aan de tempelkant.

In de oostpoort bevonden zich aan weerskanten drie wachtvertrekken, alle van gelijke grootte. In de wachtvertrekken en op hun muurpijlers, waren overal tralievensters aangebracht. Ditzelfde gold voor de voorhallen: vensters rondom aan de binnenkant. En alle muurpijlers waren voorzien van palmetten.

Om de buitenhof liep een strook plaveisel waaraan dertig zijhallen lagen. Dit was de lage geplaveide omloop. Dezelfde kenmerken verschenen aan alle vier de kanten van de tempel. Muurpijlers keken uit op de buitenhof en op de muurpijlers aan weerskanten waren palmetten aangebracht. In de voorhal van de poort stonden aan weerskanten twee tafels om de offers op te slachten.

Rayford hoorde de stem van Jezus zeggen: ‘Hier zullen de priesters de brandoffers, reinigingsoffers en hersteloffers op slachten. Er zijn acht tafels waarop ze de offers zullen slachten. Er zijn ook vier tafels van gehouwen steen voor de brandoffers, en daarop zullen de gereedschappen liggen om de dieren voor de brandoffers en de vredeoffers mee te slachten.’ Binnen zag Rayford overal vastgemaakte haken; en het vlees voor de offers lag al op de tafels.

Rayford vroeg zich af waarom dat allemaal nodig was, omdat Jezus het offerlam was, maar hij wist dat de Heer het wel duidelijk zou maken.

Jezus vervolgde: ‘Aan de buitenkant van de binnenpoort zijn de zijhallen voor de zangers, aan de binnenhof. De hal die uitkijkt op het zuiden is voor de priesters die dienst doen in de tempel. Dat zijn de nakomelingen van Sadok, diegenen van de Levieten die in Mijn nabijheid mogen komen om Mij te dienen.’

Toen liet de Heer het heiligdom zien en zei: ‘Dit is het allerheiligste.’

Rayford was overweldigd door de schoonheid van de bouwkunst en hij was sprakeloos, hoewel hij vragen had. De vertrekken die de tempel helemaal omgaven werden naar

boven toe steeds breder. De vertrekken hadden uitgangen naar de tussenruimte, één aan de noordkant en één aan de zuidkant. Vanaf de vloer tot aan de blinde vensters, en tot boven de ingang van de tempel, aan de binnen- en de buitenkant van de tempel, op de hele muur, bevonden zich overal panelen, binnen zowel als buiten. Ook waren er cherubs en palmetten, de palmetten tussen de cherubs in. Elke cherub had twee gezichten, een mensengezicht dat naar de ene palmet keek, en een leeuwenmuil die naar de andere palmet keek. Zo was het overal in de hele tempel.

De grote zaal had een vierkante deurpost; de voorkant van het heilige zag er net zo uit. Het altaar was van hout. En Jezus zei: 'Dit is de tafel die gereedstaat voor de Heer.' Er waren twee dubbele deuren naar de grote zaal en ook naar het heilige. Op de deuren waren cherubs en palmetten aangebracht, net als op de muren.

In de geest werd Rayford naar de buitenhof gebracht, naar de zijhallen bij het achtergebouw, aan de noordkant van het plein. Over de breedte van de muur van de hof naar het oosten, bij het plein en bij het achtergebouw waren ook zijhallen met een pad erlangs.

'De zijhallen op het noorden en die op het zuiden, aan het plein, zijn heilige zijhallen, want daar eten de priesters, die in de nabijheid van de Heer komen, de allerheiligste offers,' zei Jezus. 'Daar leggen ze de allerheiligste offers neer: de graanoffers, reinigingsoffers en hersteloffers, want die plaats is heilig. Als de priesters binnen zijn mogen ze niet vanuit het heiligdom naar de buitenhof gaan. Eerst moeten ze hun dienstkleren, die heilig zijn, in de zijhallen neerleggen. Ze moeten andere kleren aantrekken en dan mogen ze naar de plaats van het gewone volk.'

Rayford was sprakeloos toen hij de luisterrijke verschijning van de Heer door de oostpoort in de tempel zag verschijnen. Jezus verkondigde: 'Dit is de plaats van Mijn troon, de plaats waar Ik Mijn voeten zet. Hier zal Ik voorgoed blij-

ven wonen te midden van de Israëlieten. Het volk van Israël zal Mijn heilige naam nooit meer bezoedelen, zij noch hun koningen, niet met hun ontrouw en niet met de lijken van hun koningen in hun tombes. Ze plaatsten hun drempel naast Mijn drempel en hun deurpost naast Mijn deurpost, alleen een muur stond er tussen ons in, ze bezoedelden Mijn heilige naam met hun wangedrag en daarom heb Ik hen in Mijn woede vernietigd. Maar vanaf nu zullen ze niet langer ontrouw zijn en de lijken van hun koningen ver van Mij houden, zodat Ik voorgoed bij hen kan wonen. Nu Ik geoordeeld heb over hen die Mij afwezen, zullen zij die blijven de voorschriften van de tempel nauwgezet uitvoeren. Dit zijn de voorschriften van de tempel; het hele gebied rondom de tempel boven op de berg is allerheiligst.

Toen draaide Jezus Zich om naar het altaar, dat vóór de tempel lag. Op de offerhaard stonden vier horens. En Jezus verkondigde: ‘Dit zegt God de Heer: “Dit zijn de bepalingen voor het altaar. Op de dag dat het gereed is, klaar om er brandoffers op te offeren en bloed tegen te gieten, moet je de Levitische priesters, die nakomelingen van Sadok zijn, en die in Mijn nabijheid komen om Mij te dienen, een jonge stier geven voor een reinigingsoffer. Neem wat van zijn bloed en strijk dat aan de vier horens, aan de vier hoeken van de grote omgang van het altaar en aan de afscheiding eromheen. Zo reinig je het altaar van zonde door middel van een verzoeningsrite. Verbrand dan de stier voor het reinigingsoffer op de daartoe bestemde plek in het tempelcomplex, buiten het heiligdom.

Op de tweede dag bied je een bok zonder enig gebrek als reinigingsoffer aan, en daarmee moeten de priesters het altaar van zonde reinigen zoals ze het reinigden met de stier. Wanneer je klaar bent met de reiniging moet je een jonge stier zonder enig gebrek en een ram zonder enig gebrek aanbieden. Bied ze de Heer aan. Dan moeten de priesters zout over ze heen strooien en ze als brandoffer offeren aan de Heer. Zeven

dagen lang breng je elke dag een bok als reinigingsoffer, en de priesters moeten hetzelfde doen met een jonge stier en een ram, beide zonder enig gebrek. Zeven dagen moeten ze verzoeningsriten uitvoeren om het altaar te reinigen en in te wijden. En wanneer die dagen voorbij zijn, kunnen de priesters vanaf de achtste dag op het altaar jullie brandoffers en vredeoffers opdragen, en dat zal Mij met vreugde vervullen.'

Dit waren stellig woorden van God en Rayford was te zeer van eerbied vervuld om iets te kunnen zeggen, al begreep hij nog steeds niet waarom er offers nodig waren terwijl Jezus Zelf het offerlam was geweest.

Toen liet Jezus de oostelijke poort van het heiligdom zien, maar die was gesloten. Hij zei: 'Deze poort moet gesloten blijven. Hij mag niet geopend worden en niemand mag erdoor naar binnen, want de Heer, de God van Israël, is erdoor naar binnen gegaan. Daarom moet hij gesloten blijven. Alleen de vorst mag er zitten en eten ten overstaan van de Heer. Via de voorhal mag hij de poort binnengaan en verlaten.' Toen zei hij tegen Rayford zoals God eens tegen Ezechiël had gezegd: 'Mensenkind, let goed op, kijk nauwkeurig toe en luister naar alles wat Ik tegen je zeg, naar alle bepalingen en voorschriften voor de tempel van de Heer. Let goed op de ingang van de tempel en op alle uitgangen van het heiligdom. De Levieten die zich van Mij hebben afgewend toen Israël zich van Mij afkeerde en achter zijn afgoden aanging, zullen hun straf niet ontlopen. Ze moeten in Mijn heiligdom dienst doen als poortwachters en tempeldienaren. Ze moeten voor het volk de brandoffers en de vredeoffers slachten, en ze moeten klaarstaan om hen te dienen. Ze mogen niet in Mijn nabijheid komen om Mij als priester te dienen, ze mogen bij geen van Mijn heilige of allerheiligste voorwerpen komen. Ze zullen de schande moeten dragen van de wandaden die ze bedreven hebben. Ik zal hen aanstellen om zorg te dragen voor de tempel, en daar alle werkzaamheden te verrichten.

Maar de nakomelingen van Sadok, die zorg droegen voor

Mijn heiligdom toen de Israëlieten zich van Mij afkeerden, mogen in Mijn nabijheid komen om Mij te dienen; zij mogen voor Mij klaarstaan om Mij vet en bloed aan te bieden. Ze mogen in Mijn heiligdom komen en dienst doen bij Mijn tafel; ze moeten Mij trouw dienen.

Geen van de priesters mag wijn drinken wanneer hij naar de binnenhof gaat. Ze mogen niet trouwen met weduwen of verstoten vrouwen, maar alleen met meisjes die tot het volk van Israël behoren en nog maagd zijn, of met weduwen van priesters. Ze moeten Mijn volk leren wat heilig is en wat niet, en hun het onderscheid leren tussen rein en onrein. Als er een geschil is, moeten ze klaarstaan om recht te spreken; ze moeten daarbij Mijn rechtsregels hanteren. Op al Mijn hoogtijdagen moeten ze Mijn voorschriften en Mijn bepalingen in acht nemen, en de sabbat moeten ze in ere houden.

Nooit zullen mijn vorsten mijn volk meer uitbuiten; ze zullen het land aan de stammen van het volk van Israël geven. Vorsten van Israël, stop met onderdrukking en geweld, wees goed en rechtvaardig en verdrijf Mijn volk niet langer van zijn grond.

Neem op de eerste dag van de eerste maand een jonge stier zonder enig gebrek, en reinig daarmee het heiligdom van zonde. Op de veertiende dag van de eerste maand moeten jullie Pesach vieren, het feest waarop er zeven dagen lang ongedesemd brood gegeten wordt. Op die dag moet de vorst een stier als reinigingsoffer brengen, voor zichzelf en voor de hele bevolking van het land.'

Rayford zag de deur van de tempel; er stroomde water van onder de drempel naar het oosten. Jezus zei: 'Dit water stroomt door de oostelijke landstreek, dan naar beneden de Jordaanvallei in, en mondt uit in de Dode Zee. Wanneer het de zee in stroomt, wordt het water daar zoet. Het zal er wemelen van levende wezens, overal waar de rivier stroomt komt leven, er zal vis zijn in overvloed. Als dit water in de Dode Zee aankomt, wordt het water daar zoet; overal waar de

rivier stroomt komt leven. Van Engedi tot En-Egläim zullen er vissers staan, en er zullen droogplaatsen voor netten zijn. Er zullen net zoveel soorten vis zijn als in de Grote Zee.

Dit land is aan de Heer gewijd. De rest van het gebied is bestemd voor de stad, als woongebied en als weidegrond. De stad zelf komt in het midden te liggen. De opbrengst ervan is bestemd voor hen die in de stad werken. Zij zijn het ook die deze grond moeten bewerken.’

Ten slotte verkondigde Jezus: ‘Ik sluit een vredesverbond met Mijn volk, een verbond dat eeuwig zal duren. Ik zal hun een vaste woonplaats geven en hen talrijk maken; Mijn heiligdom zal voor altijd in hun midden staan. Bij hen zal Ik wonen; Ik zal hun God zijn en zij zullen Mijn volk zijn. En de volken zullen beseffen dat Ik, de Heer, Israël heilig doordat Mijn heiligdom voor altijd in hun midden is.’

Toen beantwoordde Hij de vraag waar Rayford almaar mee zat. ‘De offers die Mijn Vader lang geleden eiste, waren maar een afschaduwning van de goede dingen die zouden komen. Deze zelfde offers, die Mijn uitverkorenen jaar na jaar moeten brengen, kunnen niemand volmaakt maken. Maar in deze offers wordt elk jaar aan de zonde herinnerd, zoals het feest van Mijn maaltijd is ter gedachtenis aan de prijs die Ik betaald heb met Mijn lichaam en Mijn bloed. Bloed van stieren en rammen kan de zonde niet wegnemen. Jullie zijn voorgoed geheiligd door het offer van Mijn lichaam. En de priester die elke dag weer dezelfde offers brengt, kan de zonde niet wegnemen. Maar nadat ik voor altijd één offer voor de zonde had gebracht, ging Ik zitten aan de rechterhand van Mijn Vader, tot Mijn vijanden tot Mijn voetenbank werden gemaakt. Want door één offer heb ik voor altijd vervolmaakt wie geheiligd is. Mijn uitverkorenen moeten doorgaan met Mij herdenkingsoffers te brengen ter gedachtenis aan Mijn offer en omdat ze Mij zo lang hebben afgewezen.’